

Gierik 79, juni 2003

Albert Hagnaars

HIER te hertalen wat later
vermag: brug en grens vervagen,
vogels en het geklepel
van de kloosterklok
aan de overkant vervangen
het rumoer van ons dagelijks
denken, tot diep
in dit beekschap dat wij
wil worden: thuis

hier te onthalen wat wolken
beweegt: windstil keren,
inkeren tot oudere stromen
van eigen leven
aan de andere kant
die wij verborgen dachten,
niet afgeleid worden
van de enige opdracht
als water: overgaan.

WANNEER deze vorst onder de bomen
ontkroond zal zijn, verzaagd
tot bed en raamkozijn

laat dan zijn wortels
verder groeien in onze taal
zijn bloesem vallen in een boek

WATER stroomt in dit oude land
als bloed door onze liefde
beken bekennen zich tot de wens
verzegel ons uw dankbaarheid

Y. Né

BELEGERD door einders bevraag ik mijn grenzen:
veldtocht op één plek. Het seizoen trekt in mij op.
Ogen ploegen. Rand na rand valt verte me toe. De beek
loopt over. Licht is een plas. O alle gras is vrij
mij meest nabij. Dat geeft mij grond.

DAG. Er is licht. Er is blijk
van wijd land. Alleen soms gewas
werpt een wal op tegen verten
blauwer, vager, haast lucht.
Leen de plek, ook ik zat er eens.
Kijk. Stilte maakt velden nog wijder

Een toren is windstreek
een stad nog enkel gedachte.
uitzicht trekt toe of opent
seizoenen, lucht strijkt
oren en gras. Snaren te over.
Hoor. Zo stil of je doof bent
en daarom te horen

Jan Cartens

Met raadselen is ons bestaan omgeven
het onbeschrijflijke blijft onbeschreven
maar wat verzwegen schijnt in een gedicht
verzoent ons met het ongerijmde leven.

Paul van Dijck

MOMENT

hij buigt over de brug
leuning van de angst
te verdrinken
in het zelfportret dat
als de libelle scheert
de vis zich roert
vervormt in kringen
naar de wallekanten
het spiegelbeeld
in stromend water
dat komt en gaat
naar het oneindig
cirkelen van
damp wolk en regen
een druppel is de mens
een rimpeling in water
seconde in de tijd.

JACE van de Ven

JANUARI

Jij, reiger, uitgeteerd,
geknakte vlieger, punt
omlaag, einde laatste
duikvlucht in een struik.
Vis zwemt in de glazen
ijskast van de vorst.

Pieter Mol

KIJKEND IN DE MIST

De berken die in mijn verbeelding
fijn zijn licht en aquarel-
kanten structuren van uitgelopen twiggjes-
zijn deze morgen opgaande schimmen
in een grijze slecht verlichte ruimte
het zijn niet de berken zelf
die laten zien hoe berken zijn

dat doet de zon
de nacht
de ochtendmist
een andere keer de maand
of een storm
rijp betovert berken

deze ochtend zijn reuze-landlopers
geharde mannen in vrieskou
op weg naar mijn venster

berken zijn telkens anders
terwijl noch zij – noch ik
daar iets aan veranderen.

Ben Verschuren

FEBRUARI

terwijl ijs zich verzet
licht naar loof zoekt
sprokkelt
een stem tussen
alaaf en altaar

Arta Verdonk

MAART

de aarde ademt –
rond bemost oud hout
zweven de nevelsoplevende verten
geboren
uit sporen van tijd

Nathalie van den Eerenbeemt

APRIL

een vlinder strijkt neer
ontvouwt de vleugels
op de eerste bloesem
mijn pupil danst mee
op de regenboog
van het voorjaar

Marijke van Hooff

MEI

hier sta je, verlangend
naar langzame lentes
met schuchter geklapwiek
en traag zwellend leven
te snel soms het botten
kijk, mei was weer hier

Jasper Mikkers

JUNI

terwijl de vogel ruit,
het ochtendrood niet
onderdoet voor bloed,
breekt uit wat laat
lijkt toch op tijd
en eet alsof het weet
wat winter is

Wim van Til

JULI

ik keer de wind de dagen
en het jaar kijk rondom
tast verte af op vragen
ginds lonkt augustus al
de zomer zal ik schragen
en draai weerom

Frans August Brocatus

AUGUSTUS

Het licht bindt in
schaarser staan schoven
liggen dagwarme stenen
in een zoele zomeravond
uit schaduwen gesneden
door een halve maan.

Pieter Luyckx

SEPTEMBER

op zo'n herfstdag wordt
de wereld stil, een blad
valt zwevend in de wind,
dauwdruppels glanzen aan
't web, ik luister: geen
vogel laat zich horen.

Kees Hermis

OKTOBER

oktober okert
het land ligt dicht-
gewaaid met wind
ruiende bomen in
roodkoper licht

Herbert Mouwen

NOVEMBER

dag licht zonder schaduw
avonden zonder vogels
weezien zonder woorden
dit najaar brengt je
ogenschijnlijk in een
winters zwijgen in een
milde stilte wellicht

Pien Storm van Leeuwen

DECEMBER

karig
dit dagen in de nevel
of breekbaar ijzig blauw
als adem stolt
en stilte wacht
op lengen van het licht

WOLKEN

wolken verdichten, laten gaan
los duizelt water neer
ringert in plassen kringen
raakt huid en oren nat
gorgelt, dript, dringt binnen
en zoogt de aarde zat

water fluistert ondergronds
sijpelt en adert, welt
vult beken meanderringelend
aaneen tot stage stroom
vlecht zich al breder; weidser
naar het wijdse water
zee

Willem van de Vrande

de ochtend kruipt huiverend
over het wasemende land
steekt het onzichtbare beekdal over
en nestelt zich in de vroege graswei

standbeelden van geboetseerd brons
staan de paarden
zwaar en betrouwbaar
te slapen boven de dichte nevel

Amy Voeten

OMMEGANG

hier strooien klokken roeken rond
en ruist poëtenstem langs lover
avond gaat voorbij in stilte
als een wandelaar met hond
donker wijkt voor morgenstond

Olaf Douwes Dekker

SCHADUW

soiegelt stilte als te lezen
licht, als te leven bron –
boven de bomen zingt de
zon

Pien Storm van Leeuwen

HET VLERKENVOLK hoog in het hout
met rafelveren broeken
lawaait rabauwt in warrelwolk
van zwermend zwart
de roeken

Frans August Brocatus

IN STAMMEN onder schors
zwijgen
bomen
halen hier het spreken in

VLEUGELS van wolken
rond water gevouwen

gras en boom
zijn oog en oor geworden
stilte is hier geluid
van vlinders kantelend
in altijd andere kleuren

WOORDBRONNEN

Zoals in een oud handvest
onder brandglas gedicht
draagt als een wade de kleur
in brede plooien van zwijgen

brengt met gewassen handen
hout naar vuur brons naar beeld

legt dromen op een wagen
en rolt wielen aan en af

sluiert kraakbeen tot de keel
winddicht, talmt in taal en teken.

Emma Crebolder

DE MANDENVROUW

Ten afscheid snorkel ik omlaag
aan het vliegtuigraam gezeten.
De mandenvrouw zie ik wat vaag,
wel door grensgebied heenlopen.

Men had enkele rotsen opgeblazen
om een ziekenhuis te bouwen.
Teer plantenschrift liet zich
als stenen tafels openvouwen.

In een korf sjouw ik granieten
grassen mee naar huis. Net begonnen
met ontcijferen krijg ik al spijt
dat ik op de mand heb afgedongen.

Petra Else Jekel

1

uren zat ik naast je op een treinbank, ik had
het mes in de mond: herkende je me niet?
het buikmeisje dat je brieven schrijft en jij

pijl in de hand, ik moet je ophalen denk ik
maar ik weet nooit waar, in amsterdam
zag je de gifmenger en je zei het tegen mij

drie woorden heb ik: kling en punt en vuur
we zeggen niets, we zitten, je haar heb je
kort afgesneden van verdriet, in berlijn

dwalen we door hoge zalen, praten zacht
over rogier, hij heeft je zelfportret in 1460
al genomen, god weet hoe en ook: voor wie

2

uren zat ik naast je op een treinbank, ik had
het mes in de mond: herkende je me niet?
het buikmeisje dat je brieven schrijft en jij

pijl in de hand, ik moet je ophalen denk ik
maar ik weet nooit waar, in amsterdam
zag je de gifmenger en je zei het tegen mij

drie woorden heb ik: kling en punt en vuur
we zeggen niets, we zitten, je haar heb je
kort afgesneden van verdriet, in berlijn

ben je content *nu heb ik je zien dansen*
zeg je, ik alle passen heb ik zelf bedacht
bedronken, arm in arm, de laatste nacht

3

uren zat ik naast je op een treinbank, ik had
het mes in de mond: herkende je me niet?
het buikmeisje dat je brieven schrijft en jij

pijl in de hand, ik moet je ophalen denk ik
maar ik weet nooit waar, in amsterdam
zag je de gifmenger en je zei het tegen mij

drie woorden heb ik: kling en punt en vuur
we zeggen niets, we zitten, je haar heb je
kort afgesneden van verdriet, in groningen

woon je opeens ver weg en denk je nooit
dat ik je moeder ben, het totemdier dat steeds
naar water meereist waar je thuis in bent

4

uren zat ik naast je op een treinbank, ik had
het mes in de mond: herkende je me niet?
het buikmeisje dat je brieven schrijft en jij

pijl in de hand, ik moet je ophalen denk ik
maar ik weet nooit waar, in amsterdam
zag je de gifmenger en je zei het tegen mij

drie woorden heb ik: kling en punt en vuur
we zeggen niets, we zitten, je haar heb je
kort afgesneden van verdriet, in groningen

dicteer je mij een afscheidsbrief, ik schrijf
herschrijf en *lees denk niet en ga gewoon*
en ga, gewapend tegen dat wat was, alleen

Hannie Rouweler

VROUW BIJ RAAM

(naar het schilderij 'Sombre dame' van James Ensor)

Of deze jonge vrouw met lange zwarte jurk
en dito voilehoedje op haar hoofd
op een stoel zit, of op een bed,
de schilder bedoelt het niet anders
dan 'levend portret, met wachten', en nog eens
wachten op iets, iemand.

Wat veranderde haar leven zo drastisch
in een treurige blik? Welk bericht, welke liefde
werd haar noodlottig nu je haar aanziet,
met handen gevouwen in schoot, een brief?

Ik zag diezelfde vrouw op een ander doek,
ze lakte haar nagels rood en 't leek
alsof ze onder een zwarte, strakke rok een warme
gloed verborg, bij haar weelderige dijen.

Zij nodigt niemand meer uit aan haar dis,
alleen wie de prijs betaalt voor een uur,
zij doet dan het gordijn dicht.
Misschien wacht ze op wie nog komt, laat in de nacht,
en het afgebladderde plafond van haar sixtijnse kapel
volschildert met bloemen en paradijsvogels.

Dat kan alleen een ernstig overspannen kunstenaar zijn,
in de bloei van zijn tijd, die later beroemd wordt.
Een vrouw bij een raam, ze legt de brief terug op de
vensterbank en staat op, verdwijnt. De kamer wordt grijs.

STIL IN HUIS

Ze praat niet. Van woorden komen
nog veel meer woorden om
al die kleine woordjes daar achteraan
weer niet te vergeten.
Ze houdt haar mond.
Ze weet: wie niets zegt
zegt ook niets verkeerd,
zelfs niet over vroeger.
Ze geniet van de stilte, achter een raam,
stemmen in de straat, verder nets.
Ze hoort het kloppen van haar hart,
alsof schilderijen aan muren praten.
Zo stil is het dat ze dood wil zijn
voor altijd één met de stilte,
maar om dood te willen zijn,
moet iets vreselijks gebeuren.
Ze denkt na. Van gedachten komen
nog veel meer gedachten om
al die kleine gedachten daar achteraan
weer niet te vergeten.
Ze gaat in bed liggen, een zijden nacht
hemd om haar lichaam. Voor later.
Straks komt hij naast haar liggen,
als nooit eerder zal hij haar beminnen.
Soms duiden zijn woorden
een harde werkelijkheid, maar zijn mond is zachter.
gelukkig duurt stilte geen eeuwigheid.

BIJ EEN WATERMOLEN

Op een terras zaten wij bij een watermolen
in Diepenheim en ik vroeg jou de weg naar

de Watermolen. En ik vroeg jou de weg
naar de weg van de watermolen achter

bomen en brug. Je zei dat je een man
zag met grijs haar die op een dichter leek,

hij staarde voor zich uit, nimmer bewogen
zijn lippen tussen al die pratende mensen

die daar op het gras in de zon liepen, of zaten.
Zo is de weg naar taal die met zwijgen begint.

Ik vroeg jou opnieuw de weg naar de molen,
de taal, naar praten over verhalen en zwijgen

en je zei iets dat ik later hoorde in het concert
Lemniscaat, in pianoklanken met steeds dezelfde

tonen in kleine variaties en steeds de climax in
chaos van klanken en klokgelui van buitenaf

terwijl de schoep stevig door het water sloeg.
Het was alsof alles wat ik dacht of wilde vragen

onder mij wegstroomde naar jou, naar een beekje,
daarachter meer water, meer bomen, weilanden.

Karel Sergen

TOT ZIJ TOESLAAT

en van het geven zoveel krijgen dat je altijd weer
meer geven wil, en van het krijgen zoveel geven
dat je altijd weer meer krijgen wil

en van de grenzen zoveel pijn dat er altijd weer
meer grens, en van de pijn zoveel grenzen
dat er altijd weer meer pijn

of schuift de grens, verlegt zij zich,
rolt pijn zich in zichzelf op,
en wacht zij dan, tot zij toeslaat

STANDBEELD

vader hoort, wil niet horen, hoort.
hoe harder hij lacht, hoe harder.

de diepte, terwijl hij hoogte.
zijn hoofd krijgt vogeldons.

hij die keek, zijn ogen uit,
valt toe. bouw hem op,

karel, een standbeeld
onder je huid,

tot hij mag,
moet.

mag.

moet.

NABIJ DE GRENS

lichtvoet op een berg vol schuifbladeren.
hij houdt zich staande. zit boven aangekomen,
warmpjes in zichzelf opgesloten,
te wachten op applaus.

hij hoort het regenen, ziet hoe de mist
zich koestert tussen sparren,
hoe het gaat donkeren
en hij geen nachtlamp heeft.

het luiden van zijn stem.

zijn dalen is een zweeftocht,
de grond laat hem los.

zo vindt hij, stommelings,
een hemel leeg
en gelukkig,
zonder mens, zonder god.

IN NULDE TIJD

de slaap als bedevaart gehad
dichtverborgen plaatsen
in nulde tijd, een warreldroom
vol lijvende verbeelding

natuurlijk opgestaan
warm water opgeroepen
het ontbijt des middags
waargemaakt

uit strakblauw dan overvallen
dwars door de dubbele beglazing,
één woord had hij doortrapt: licht.

het was winter en het vroom.

IETS VAN NIETS

kijken doe je van binnenuit
naar buiten, het gebeurt dat
je niets ziet, het gebeurt dat
je iets ziet dat niet bestaat.

iets tilt aan je, je bloeit
en valt, rapid motion.
of klassiek teatraal volgens
de wetten van het etmaal:
tijd, plaats en handeling.
met rondom rond de razende
gang van een blauwe bol
rond een gele lachende zon.

ik heb van poëzie vooral
onthouden dat ze mij
toespreekt uit een wereld
die in mij staat. zij opent
de deur van het onmogelijke.

DOODVAL

jij staat al op dat eiland van groen
waar je welkom was en naar ons wuift

naar ons die aan de oevers stonden en riepen
niet te kijken hoe de doodval naderbij

we waren allemáál bang, moeder, toen het water
samentroepde en zich legde, gladder nog dan ooit

maar toen het sprong en jij mee en alles glinsterde
en jullie narimpelden in halve boogjes,

wisten wij.
wees ook gij gegroet, moeder.

Jos Steegstra

ANEKNOTE

Steeds heb je het alledaagse uitgegomd,
niets dan kruim overlatend,
om snel te vergeten,

tot je het terugvond in oude verhalen,
en ernaar snakte het samen te voegen
tot een bestaan gelukkig als onwaken
in een lente met jou; een aneknote
maar geheimer dan toen
erfpuin meer dan genoeg leek
voor de kale taal van een dichter.

SCHOR

Ik noem het zompnat moeras
waar geen water uit vloeit
broze droogte nu het tij
is bekoeld. Of een amper
verkleurende vlakke waar
licht traag verschuift. Daar
waan ik mij in voortijdige
werelden van water en land,
nauwelijks te onderscheiden.

TUSSENGEBIED

Nog niet, toch al, men ziet het niet,
zo ondergronds verlopen heden
de verschillen tussen eb en vloed;
men laat het maar met schijn van
onveranderlijkheid, men wacht
niet meer op verschillen tussen
land en water, het ligt er maar
wat niet te duiden is tot omljnd
gebied van zus of zo, een lied
dat klinkt zoals het is gebekt,
maar haperend lijkt te wachten
tot, op een onvoorzien moment,
klaar wordt hoe het ermee staat,
met dit vaalgroen tussengebied;

WINTERS ZICHT

1.

Rul oplichten van winterse akkers
dan weer voorbijflitsende struiken;
deze weg lijkt geen einde te kennen,
maakt slaperig waar waakzaamheid
de beste kans op verder leven biedt.

2.

Ik schurk mij aan het zonlicht
Laag scherend langs mijn beuk
en zie in tegenlicht een kaal nest
te doorzichtig om nu te bebroeden
maar zeker een idee voor later.

3.

Ik lijk wel aangeschoten wild
zo hink ik mij een vluchtweg.
Toch blijf ik ter been om niet,
gekwetst door iets buiten mij om,
zomaar het hoofd te laten hangen.

4.

Met sprongetjes kop naar beneden
beweegt over stammen en takken
een boomkever; de *Sitta europea*
zoekt naar insecten, zaden en noten,
hamerend alsof hij een specht is.

5.

Er glipt een merel uit de winter
onbestendig weer lijkt even stabiel
genoeg om hoop te hebben op voorjaar,
ieder zou er geloof aan willen hechten
dat het nu wel zo blijven zal. Zoals ik.

6.

Niet dit voor het laatst kijken
naar die eeuwenoude boom,
niet het weten dat hij openbloeit
en dat jij dat niet meer zal zien,
maar dat hij niet weet dat je keek.

STRIJD

Hoe meer de tijd dringt,
aangezegde tijd,
hoe meer ik mij uitzwerm
om te overzien,
niet bij de pakken neerzit.

Tussen hier en dan
schat ik in,
hoeveel zinnen nog;
hoeveel zinnen nog
tot het eind van dit gedicht.

Daarover is geen zekerheid
zoals nog blijken zal
als het wit tussen de regels
ook wordt meegeteld
en alle andere witte plekken.

TOEVAL

Hij ziet het aan, voelt een lente komen
zoals hij die zo vanzelfsprekend kent
en voltooid ziet in weer een zomer.

Hij ziet het aan nu: iets verbergt zich
dat hem weerhoudt het geziene te geloven.

Hij voelt dat hij er niet bij zal zijn
maar elders toeven zal; hij weet nog niet
waar dat zal zijn en wat het pijnlijkst is:
en niet bij zijn of gemist worden.

SAMEN

Wij hebben nog niets afgebakend
op deze voorjaarsdag,
zo kan men dit licht gerust noemen;
de tijd is wel niet rijp,
waarheen we gaan ligt nog niet vast:

misschien juist in dit
onbestemd gebied tussen jaargetijden,
valt leven te ontdekken
binnen een nog niet genoemd seizoen
misschien hier of nooit!

Wij zoeken waar wij kunnen wonen
als geen tijd het toelaat,
als er geen plaats is voor ons beiden,
als herinnering knaagt,
wij niet tegelijk kunnen bestaan.

CONTINUITEIT

De maan groeit gestaag tijdens de dagen
dat ik hier ben. Het wordt voorjaar.
Ik denk aan wat ik bij deze seizoenswisseling
doe, moet doen: binnen de perken
grond ontdoen van winterdekking.

Dat het gedaan moet worden
wie ook het werk doet.

Dat die maar alles doet
wat er omheen gebeuren moet,
ook al die ik het niet meer.

ACHTERSTAND

Niet pas sinds je in mijn nabijheid
nabijer en verblinderder stond
maar eerder, toen je nog niet bestond,
alleen was voorgenomen te bestaan,
moet ik er al zijn geweest.
Maar jaren van oorsprong zullen teniet
gedaan zijn als ik niet mee nabij je sta.

THUIS

Dat dit er staat als een huis
al zovele eeuwen en ik even
naar binnen kijk, de deur open,
en zonder schroom me thuis voel.

Generaties lang verbouwde alkoven
zichzelf gebleven, zonder vensters,
waar hier en daar licht binnenvalt.
Zo is alles zoals het altijd is geweest.

En dan vertrek ik, laat het achter
zodat jij de weg nog kunt vinden in wat
toch al doolhof genoeg is om in te verdwalen,
en jij je er nog steeds volledig thuis zult voelen.

Wim van Til

GEEN ZIJDE

Ik houd de spiegel in mijn hand
en zie haar als altijd haar haren terugslaan
in een halve draai; volmaakt profiel,

contour van eeuwigheid. Haar schaduw
wacht aan het portaal, ik stuur
ons verder op dit pad, ontsnap

haar blik een tweede keer. Ginds licht
mijn boot het einde van de reis.
Ik houd de spiegel vast, terwijl zij mij vervaagt.

Zilver kleurt zwart, verweer tegen de duisternis
valt zwaar. Dan kraait een haan, de spiegel breekt.
Ik waan mij waar haar schaduw haar doorsteekt

weer in mijzelf alleen.

Claude van de Berge

VOORBIJ DE DROOM (Ex: *IJsmummie*)

De randen maken zich los van de beelden
en de spiegels.

Dromend valt de sneeuw in het gebeente.
Uit het heelal nadert de roepende poolzwaan.

Ze strijkt neer op de naamloze steen,
in het landschap van de begraven spiegelbeelden.

Ze zegt: “Kerf mij in het ijs”.
En ik kerf haar in het ijs.

Ze zegt: “Zeg wie ik ben”.
En ik zeg wie ze is.

En ze glijdt binnen in mijn woorden, met de openvloeiing
van de versmelting.

En ze wordt mijn stem.

Hertz

F A U N A

TUSSEN ONS EN DIEREN

ZIT IETS DAT ALS GLAS IS DAT

IETS STOND STIL

EN STOLDE BEDACHTZAAM

HOPELIJK ALS MIEREN
ZO BELEEFD BEVELEN ZE
BELEVEN WIJ DAT HET OORD

AKKOORD DE SUPERIORITEIT IS
HOE HET RAS STEEDS VERDER
HOLDE DE VOORUITGANG UIT EN

MOORDDE

TOT DAT WAT WAS IS VOORT

F L O R A

FAMILIE

NACHTSCHADE
OP 4 HOOG
WAS HET 5 OF 6 JAAR PAS

DAAR
BLOEIT ZE

ALLEENSTAAND IN DE WELRIEKENDE OKSEL
VAN DE STOMPE STIJVE NAALD
VOCHTIG VAN VETTE DIKKE
LEDEREN OP SAPPIGE BLADEREN
DIE INGESNEDEN
EN ZACHTHARIG
MET 4 VLEZIGE SMALLE SLIPJES
DAAROP VAAK HAARTJES OF SCHUBJES

ZE PLANTEN HET VOORT
HUN KLEURIGE GESLACHT
DE DELEN FLUWELIG VERWARD
EN DICT BIJEEN
MET EEN STERK GEZWOLLEN TOPJE
DAT ONDERAAN DE SCHEDE DRAAGT

VAN EEN ZAAD LOBBIGE
VALT KEURIG
WAT WIT MELK VOCHT
LANGS HAAR
GOED ONTWIKKELDE BOVENLIP

MAAR MUM ZEI ZACHT
DAT DAAR
DE BRANDGANG WAS

Andy de Smul

BLAUWBLAUW

Nu ze op vrieslucht leek, nu ze
in wolken dacht, nu ze meer en
meer door het blauw van blauwe
plekken zag, scheen het haar

ingehouden, lichtvoetig, alert,
blauwblauw, ze kon er haar
vinger zelf niet op, onnoemelijk
was het, onnoemelijk vertrouwd.

WONEN

Voor Juliaan Lampens en Frank Verplanken, architecten

Sinds hij onder het pont door in de
uitgedroogde bedding liep, sinds-
dien kon hij zijn huizen niet
meer zien: een romp moest het
worden, uit hout, beton en iel, al
het licht moest erin kunnen, nee,
geen muren, neen, alstublieft – als
het er niet stil was, zou men er
fluisteren, er kon een koor in, een
triptiek, met verbazing zou men in
winter leren genieten, van verlies

PERMEKES BLOOT

Misschien was het het rood
op haar haren dat hij kende.

En de namen van haar kinderen
en haar kuiten en haar enkels.

Misschien was het haar buik,
als een zuurdesembrood.

Misschien dat ze was getekend
zonder een schort voor.

IK WOU NOG AAN JE DENKEN

Ik wou nog aan je denken zoet,
er was warmte en de warmte

ik bedoel was overal en er was
naden en de naden ik bedoel

was overal, ik sliep me wakker
maar er daaden geen zinnen ik

bedoel, van die ganse, ik bedoel
van die stille, ik bedoel, die zinnen

hadden mijn lippen toen, mijn
lippen hadden die zinnen toen

1

kijk

vijftig tellen terug
achter deze poort
klopt mijn jeugd

in een moederhuis
waar mijn vader
zijn leven uitliep

mij steeds weer
het tikken
van verloren gewaande tijd
in de handen legt

2

luister

hoe de tijd vliedt
als de klok
vijftig slaat

vandaag vier ik in stilte
kijk de wereld in
het leven aan

verlaat me niet
verlies me niet
ik haal de vriendschap binnen
de liefde aan

weet

ik ben de volhardende
verschijn in volle glorie
en begraaf de strijdbijl nooit

zo sla ik deuren achter mij dicht
speel de jaren hard
terwijl een kind in mij

heel zacht
deurtjes van toverhuisjes ontsluit
vijftig keer
keer op keer